

Arafta Bir Yürek

– Damlalar... · 15 Mart 2020

ARAFTA BİR YÜREK

Arafta bir yürek bu benimkisi.
Bir sana meyilli, bir sana deli,
Bir sende silip atmışım bütün çizgileri,
Bir sende devşirmişim yağmurları yangınlara,
Bir sende kapatmışım kapıları,
Çarpıp çıkarcasına umutlara.
Belki şuan, ne aklımdayım ne de umurunda.
Mevsimsiz, sevgisiz yaşamaya çalışan,
Bir yabancıyım belki düş bahçenin kenarlarında.
Ama bilki gittiğin gün,
En güzel gülleri diktim ben,
Bir yaranın sen kokulu sızıları arasına.
Bir sana duyuramadım şu inleyen yürek sesimi,
Bir sende sevemedim bu çekip gitmeleri.
Bir sende değişiyor aldığım nefesin bile dengesi,
Kaybetmişim yolumu ben sende, sen gideli,
Kılavuzsuz kalmışım hasretinin elinde, sensin sebebi.
Sahipsiz bir mezar,
Terkedilmiş bir viraneyim şehrin en تنها yerinde.
Şimdi bul bulabilirsen sen beni,
Küle döndürdüğün bir avuç hayalin içinde.

Oysa mevsimler,
Oysa mevsimler bile seninle bir başka güzeldi,
Yakamozlar bir başka anlamlıydı gözlerinde,
Okuduğum gazetenin, dinlediğim şarkıların,
Yazdığım şiirlerin, yediğim simidin, içtiğim çayın,
Seviyorum bile diyemeden karşılıksız sevmenin,
Ve haberin olmadan seni özlemenin,
Ve gelmeyeceğini bildiğim halde,
Seni kapı önlerinde ümitsizce beklemenin,
Kısacası hayatıma kattığın her şeyin,
Bir başkaydı sana dair kokusu.

Arafta bir yürek bu benimkisi,
ylece terkedilmiş sevdanın orta yerinde.
Ne bu dünyaya yaranabildim,
Ne sana yar olabildim,
Ne sana kal diyebildim,
Ne kendim kalabildim.
Tadı tuzu olmuyor hiç bir Şeyin sensiz,
Gkkuşağının rengi yok, hayatın ahengi.
Deniz dalgasız, ekmek katıksız,
Buđday başaksız, umutlar yarınsız,
Ben sensiz,
Ben kimsesiz.

Kayboluyor hayatın en çocuksu neřeleri bile inan yokluđunda,
Bir yetimin dokunaklı bakışlarında,
Savrulup gitmesi gibi insanın, bir bayram sabahında,
Savrulup düřüyorum,
Senden bi haber kurumuř çorak topraklara.

Arafta bir yürek bu benimkisi,
Kalbinden, hayatından apansız sürgün edilen.
Bir yanım g hazırlığı içinde,
Bir yanım hl kalabilmenin bahaneleri peřinde,
Gitmek kolay, gitmek kolay da,
Seni bıraktıpta söyle Şimdi,
Nasıl, nereye,
Bu kendinden çaresizce kaçıř kime.
Hani perde perde inmise zamansız glřn önüme,
Bir de düşmese adın dilime, sızın yüreğime,
Belki böyle salmazdım bende kendimi,
Ksmezdim bir Őehre sırf sen yoksun diye, iyiden iyiye.
Gelip geçiyor damla damla sen,
Olanca hařmetiyle gözlerimden.
Yakaladın ya yine beni, yokluđuna böyle yenik düřmüřken,
Yađ yađabildiđin kadar Şimdi zerime.
Mevsim, sonbahar nasıl olsa,
Kimseler anlamaz zaten ağladığımı bu yağmurda.
Söz uzun, yol uzun, hasret uzun.

Ben kırıgın, ben solgun, ben yorgun.
Beraber yürüdüğümüz akşamlar geliyor aklıma,
Sonra her yer sen gibi kokuyor yol boyunca,
Hadi gel,
Hadi gel de dayan şimdi dayanabilirsen,
İçimde kanayan bu yaraların dinmeyen ağrısına.

Arafta bir yürek bu benimkisi,
Ya dön gel,
Al beni de artık yanına.
Ya da vur o son darbeyi,
Düşeyim sensizliğin en ücra noktasına,
Bir sevdanın ardı sıra,
Öylece, ulu orta.
<https://youtu.be/6R9O8liLC-w>